

ת"פ (חיפה) 39362-07-24 - מדינת ישראל נ' מוחמד עמאש

ת"פ (חיפה) 39362-07-24 - מדינת ישראל נ' מוחמד עמאש מחוזי חיפה

ת"פ (חיפה) 39362-07-24

מדינת ישראל

נגד

מוחמד עמאש (עציר)

בית המשפט המחוזי בחיפה

[07.01.2025]

כב' הנשיא, השופט אבי לוי

גזר דין

הנאשם, מוחמד עמאש, הורשע ביום 13.11.24 על-סמך הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות שנכללו בכתב אישום מתוקן שהוגש נגדו ואשר עניינן עבירות בנשק (החזקה) לפי סעיפים 144(א) רישא ו-144(א) סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין" או "החוק").

הסדר הטיעון לא כלל הסכמה בדבר העונש שיוטל על הנאשם.

עובדות הרשעה:

הנאשם מתגורר ביישוב ג'סר א-זרקא ובבעלותו רכב מסוג מיצובישי הנושא ל"ז 2118732.

בתאריך 20.6.24, בסמוך לשעה 00:23, הנאשם החזיק בתא המטען של הרכב תת מקלע מאולתר בצבע שחור, וכן החזיק, בכיס מכנסיו, מחסנית ריקה תואמת שהוסבה מתת מקלע עוזי, וזאת בלא רשות על פי דין להחזקתם.

ראיות לעניין העונש

המאשימה

ב"כ המאשימה, עו"ד יהודה דיין, הגיש בעניינו של הנאשם גיליון רישום פלילי (טעת/2) ממנו נמצאתי למד כי הנאשם הורשע בעבירות שעניינן, בין היתר, תקיפת קטין וגרימת חבלה של ממש ותקיפה סתם - בן זוג. עוד הוגש גזר-דין שניתן בעניינו של הנאשם במסגרתו של ת"פ 55030-12-20 (טעת/3). הודגש, כי במסגרתו של הליך זה הוטל על הנאשם עונש מאסר בן 14 חודשים לריצוי בפועל וכן עונש מאסר על תנאי (בן 6 חודשים במידה ו"יעבור עבירת אלימות כלפי הגוף מסוג פשע" וכן 4 חודשים במידה ו"יעבור עבירת אלימות כלשהי מסוג עוון"). עוד הוצג תדפיס מידע פלילי -

תעבורה.

טיעוני הצדדים לעניין העונש

המאשימה

ב"כ המאשימה טען לעונש בעל-פה (לא הוגש מסמך בכתב כפי שצוין בטעות בפרוטוקול הדיון). במסגרת טיעוניו עמד על הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועה של העבירה דכאן - פגיעה בשמירה על שלום הציבור ובטחונו וכן בחיי אדם. כמו כן פירט את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ואת מדיניות הענישה הנוהגת. ב"כ המאשימה גם כן הפנה להנחיות פרקליט המדינה הנוגעת לעבירות בנשק.

נטען כי פסיקה רחבה מלמדת על ענישה מחמירה בעבירות נשק וביתר שאת בשנים האחרונות. הודגש כי הנאשם ביצע את העבירה לבדו ומכאן נובעת המסוכנות הפוטנציאלית במעשיו ברורה; העובדה שהנשק והמחסנית היו בהישג ידו מהוות, לדבריו, נסיבה לחומרה.

לאור המקובץ, לשיטתה של המאשימה יש לקבוע את מתחם העונש ההולם כנע בין 30 ל-54 חודשי מאסר, לצד עונשים נלווים.

בכל הנוגע לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה טענה המאשימה כי יש לזקוף לזכותו של הנאשם את הודאתו המוקדמת וכתוצאה מכך את החיסכון בזמן שיפוטי יקר. כן יש לזקוף לחובתו של הנאשם את עברו הפלילי והודגש כי אין בנמצא המלצה שיקומית בעניינו של הנאשם.

לאור כל האמור, עתרה המאשימה לקביעת עונשו של הנאשם ברף הבינוני - גבוה של המתחם.

עוד נתבקשתי להפעיל את עונש המאסר על תנאי שנקבע בגזר-הדין המפורט לעיל אותו הגישה המאשימה. צוין, כי אמנם בגזר-הדין צוין מפורשות כי התנאי להפעלה הינו "עבירת אלימות כלפי הגוף", אך המאשימה סבורה כי במצב דברים זה, עבירת החזקת נשק מפעילה תנאי זה, כלומר עבירה בעלת פוטנציאל ממשי ומסוכנות ברורה ולפיכך היא נכללת כעבירת אלימות כלפי גוף. הפרקליט הפנה לרע"פ 4065/18 איאסו נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 30.8.18) במסגרתו נקבע כי עבירת החזקת נשק הינה המתאפיינת ביסוד של אלימות. עוד הפנה לפסיקה נוספת והדגיש כי העובדה שהנשק לא היה טעון בענייניו אינה מעלה או מורידה לעניין הפעלת התנאי כאשר נבחן קיומו של יסוד של אלימות. לכל הפחות, סבורה המאשימה, יש להפעיל את התנאי האמור בגזר-הדין לעניין עבירת עוון, שם נקבע כי התנאי יתממש במקרה של עבירת עוון מסוג אלימות כלשהי.

ההגנה

ב"כ המלומד של הנאשם, עו"ד מוראד עמאש, סבר כי אין להפעיל את עונש המאסר המותנה. לדידו, גזר-הדין ברור, ועניינו אך ורק בעבירות המופנות כלפי גוף ולא אחרת. בגזר-הדין נכתב באופן חד-משמעי כי להפעלת התנאי נדרשת

הרשעה בעבירת אלימות כלפי גוף מסוג פשע; לפיכך, אין ניתן לפרש את הדברים כראות עינינו. הסנגור עמד על ההבדלים שבין פסק-הדין שהוצג על-ידי המאשימה שבמסגרתו הנאשם (שם) נשא נשק טעון, והדגיש שלא כך הדבר בנידון דידן ועל כן לא ניתן לגזור מנסיבות אלה כי עסקינן ב"עבירת אלימות" כפי שנקבע בפרשה הנ"ל.

לדידו של הסנגור, עובדת הימצאות המחסנית בכיס הנאשם ותת המקלע בתא המטען יש בה דווקא כדי להקל בעונשו, שכן אין עסקינן בכלי נשק טעון המוכן להתקפה, וברי, כי במצב דברים זה הסיכון הטמון בהחזקת אותו נשק היה נמוך ביותר. הדברים ודאי נכונים בשים לב לכך שמדובר בהחזקה רגעית לאורך מספר דקות מצומצם כאשר הנאשם הזיז את הרכב מהמקום בו חנה אל חניית הבית - מטרים ספורים בלבד. לאור כך תוקן גם כתב האישום, כך שנכללה בו עבירת החזקת נשק בלבד.

באשר לקביעת מתחם העונש ההולם, עתר הסנגור לשרטט מתחם הנע בין 10 ל-18 חודשי מאסר בפועל. בהתחשב בכך שהנאשם לקח אחריות מלאה על מעשיו, הביע חרטה עמוקה וכנה וחסך זמן שיפוטי יקר, עתר הסנגור לקביעת העונש ברף הנמוך של המתחם. עוד צוין, כי הנאשם בא מרקע סוציו-אקונומי נמוך, ואשתו ובתו נסמכות עליו כלכלית; באלו יש לראות שיקולים לקולה בהשתתף הקנס עליו.

דבריו של הנאשם

הנאשם ציין כי הוא מצטער, הביע צער על מעשיו וביקש מבית-המשפט לפסוק לפי מידת הרחמים. הוא הדגיש שברצונו לחזור אל חיק משפחתו ואל ביתו שאינה בקו הבריאות. דיון והכרעה

לנוכח הסיכון הרב הנשקף לשלום הציבור ולביטחונו כפועל יוצא משימוש בכלי-נשק חמים, קבע המחוקק איסור על החזקה של כלי-נשק בלא היתר. הדברים נכונים שבעתיים עת עסקינן בכלי-נשק אוטומטיים או חצי אוטומטיים, אשר נזקם גדול פי כמה, בפרט כאשר הם מוחזקים בידיים בלתי-מיומנות. הכל יודעים, כי כלי נשק ובפרט כאלו אוטומטיים או חצי אוטומטיים, המוצאים דרכם לידיים עוינות או עברייניות, עלולים להביא לפגיעה בחיי-אדם. ראו למשל את דבריה של כב' השופטת ארבל בע"פ 4945/13 מדינת ישראל נ' סלימאן, ניתן ביום 19.1.2014:

"עבירות המבוצעות בנשק - לרבות רכישה, החזקה ונשיאת נשק - טומנות בחובן פוטנציאל סיכון הרסני לפגיעה בשלום הציבור וביטחונו. החשש הוא כי נשק המוחזק שלא כדין ישמש לפעילות עבריינית העלולה להביא לפגיעה ואף לקיפוח חייהם של אזרחים תמימים. אכן, "התגלגלותם" של כלי נשק מיד ליד ללא פיקוח עלול להוביל להגעתם בדרך לא דרך לגורמים פליליים ועוינים. אין לדעת מה יעלה בגורלם של כלי נשק אלה ולאילו תוצאות הרסניות יובילו. ודוק: הסיכון שנשקף לשלום הציבור צריך להילקח בחשבון על-ידי כל מי שמחזיק בידו נשק שלא כדין - גם אם אינו מחזיק בו למטרת ביצוע של עבירות אחרות. עצם החזקת נשק בעל פוטנציאל קטילה מבלי שיש עליו ועל בעליו פיקוח מוסדר של הרשויות טומן בחובו סיכון, באשר המחזיק בו נתון תמיד לחשש שיתפתה לעשות בו שימוש, ולו ברגעי לחץ ופחד" (ההדגשה אינה במקור).

עוד מתאימים לעניינינו דבריו של כב' השופט י' עמית שנכתבו במסגרתו של ע"פ 2398/14 אלזהייל נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 8.7.14:

"אחזור ואדגיש את מדיניות ההחמרה בעבירות נשק, שבאה לידי ביטוי בשורה ארוכה של פסקי דין של בית משפט זה בשנים האחרונות (ראו, לדוגמא, ע"פ 4945/13 מדינת ישראל נ' עבד אלכרים סלימאן (19.1.2014)). לזמינות הבלתי נסבלת של נשק חם בידי מי שאינם מורשים לכך, יש פוטנציאל לשמש ל"חיסול חשבונות" ול"פתרון סכסוכים" כמו-גם לעבירות חמורות נוספות. המציאות שארצנו מוכיחה כי הקלישאה אודות האקדח במערכה הראשונה אינה מדוייקת, באשר לעיתים מזומנות האקדח אינו ממתין עד למערכה האחרונה ויורה עוד קודם לכן. מכאן, שבעבירות כגון דא, גם לשיקולי ההרתעה משקל של ממש" (ההדגשה אינה במקור).

מעשיו של הנאשם דכאן מבטאים פגיעה חמורה בשלום הציבור ובביטחונו. ראוי כי על מעשים מסוג זה תוטל תגובה עונשית הולמת, כנגזרת מן האינטרס הציבורי למנוע, או לכל הפחות לצמצם ככל הניתן, את תופעת ההחזקה הבלתי חוקית נשק.

ככלל, עת נפנים לבצע את מלאכת הענישה, העיקרון המנחה שנקבע במסגרת תורת הבניית שיקול-הדעת השיפוטי, הוא עקרון ההלימה: שימור יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג העונש המוטל עליו ומידתו. על מנת לשמור יחס זה, עובר לקביעת העונש יש לשרטט מתחם עונש הולם, מתוך התחשבות בערך חברתי בו פגע המעשה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. מכאן, לאחר קביעת המתחם וככל שבית-המשפט לא מצא לנכון לסטות הימנו מטעמים של שיקום או של הגנה על הציבור, ייקבע העונש המתאים לנאשם בשים לב לנסיבותיו האישיות ולנתונים נוספים, הללו שאינם קשורים בביצוע העבירה.

בכל הנוגע לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כפועל יוצא ממעשיו של נאשם זה, הרי שהדברים מובנים מאליהם: המחזיק נשק בלא רשות על-פי דין פוגע בראש ובראשונה במנגנוני השלטון ובצורך להגן על שלום הציבור, וכן יוצר סיכון לחיי אדם כתוצאה מהתגלגלות כלי קטלני לידיהן של ידיים חבלניות או פליליות. פגיעת מעשיו של הנאשם בערכים אלו ממשית לנוכח אופי כלי-הנשק.

אזכיר כי בקביעת העונש בעבירות החזקת נשק יש לתלות משקל ניכר באופי הנשק, במידת קטלניותו ובכמותו. כמו כן, מיוחס משקל ממשי לתכלית ההחזקה. כבכל עבירה, גם בעבירות נשק קיים מדרג של חומרה, ושומה על בית-המשפט להביאו בחשבון בבואו לקבוע את מתחם העונש ההולם (ראו לעניין זה: ע"פ 9702/16 אלוליאיה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 13.9.17, בפסקה 8; ע"פ 4059/17 סלמה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 24.4.18, בפסקה 5).

על מנת לשרטט כדבעי את מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם, עיינתי בפסיקה רחבה העוסקת בעבירה שעניינה החזקת נשק לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא לחוק. נמצאתי למד, כי בשנים האחרונות חלה אט-אט מגמת החמרה בענישה, הבאה לידי ביטוי בפסיקת הערכאות השונות הנוגעת לעבירות אלו. כאן המקום לציין, כי מדיניות הענישה הנהוגה במקרים אלו הינה מגוונת. ברי, כי תלויה היא בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה.

כך למשל, בפרשה שנדונה במסגרתו של ע"פ 3288/14 מדינת ישראל נ' קריספיל, ניתן ביום 24.8.14 - קיבל בית-המשפט העליון את ערעור המדינה על פסק-דינו של בית-המשפט המחוזי בנצרת שהטיל על המשיב 9 חודשי מאסר לריצוי בפועל וכן עונש מאסר על תנאי וקנס בגובה 3,000 ₪. עובדות המקרה מלמדות כי המשיב נסע יחד עם שני שותפים לכתובת מסוימת; המשיב נכנס לבית וכעבור כמה דקות, יצא משם כשהוא מחזיק בידו שקית ובתוכה משתיק קול ואקדח. האקדח, שנגנב קודם מבעליו, היה טעון במחסנית ובה שבעה כדורים. בגין מעשים אלו, הורשע הנאשם בעבירות שעניינן החזקת נשק בלא רשות והחזקת נכס החשוד כגנוב לפי סעיף 144 ו-413 לחוק. כאמור, בית-המשפט העליון קיבל את הערעור וקבע כי עונשו של המשיב חריג לקולא, והטיל עליו 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל. יתר רכיבי העונש נותרו על כנם. צוין, כי מתפקידו של בית-המשפט להרתיע מפני עבירת החזקת הנשק שלא כדין וזאת על מנת לבלום את שרשרת העבירות בשלב ראשוני.

בפרשה נוספת, שנדונה במסגרתו של רע"פ 2822/12 דואהרי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 25.4.12 - דחה בית-המשפט העליון בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של בית-המשפט המחוזי מרכז, במסגרתו הושתו על המבקש 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל בנוסף להפעלת עונש מאסר מותנה - 10 חודשים במצטבר לעונש. עונש זה הוטל על המבקש (בעל עבר פלילי) בגין ביצועה של עבירה שעניינה החזקת נשק לפי סעיף 144(א) לחוק. עובדות המקרה מלמדות כי המבקש החזיק בסמוך לבית מגוריו תיק ובו אקדח, שבתוכו הייתה מחסנית תואמת עם 13 כדורים. נמצאו בתיק שתי מחסניות בהן 13 כדורים.

בפרשה שנדונה במסגרתו של ע"פ 147/21 מדינת ישראל נ' ביטון, ניתן ביום 14.2.21 - בית-המשפט העליון החמיר את עונשו של הנאשם והעמידו על שלוש שנות מאסר בפועל, וזאת בעקבות הרשעתו בעבירות נשק (רכישה והחזקה) לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא לחוק בצירוף סעיף 29 לחוק. עובדות המקרה לימדו כי הנאשם ביקש לרכוש אקדח, תחמושת לאקדח וכן לבנת חבלה ונפץ, מאדם אשר נעצר בדרכו עם כל אלה אליו.

נסיבות הקשורות לביצוע העבירה (סעיף 40ט לחוק):

עובדות כתב-האישום המתוקן מלמדות, כי עסקינן בהחזקת תת מקלע מאולתר וכן מחסנית ריקה תואמת שהוסבה מתת מקלע עוזי. חלקו של הנאשם בלעדי בביצוע העבירה, אך יש לציין כי באותה עת לא הייתה באמתחתו של הנאשם תחמושת לתפעול הנשק. ברור כי במצב דברים זה הנזק שהיה עלול להיגרם רחב בהתחשב באופי העבירה וסוג הנשק. הנאשם הבין את מעשיו והיה עליו להימנע מעשייתם.

לאחר ששקלתי את הערכים החברתיים בהם פגע הנאשם במעשיו, את מידת הפגיעה בהם, את מדיניות הענישה הנהוגת במקרים דומים ואת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות שפורטו לעיל, הגעתי למסקנה לפיה מתחם העונש ההולם למעשים בהם הורשע הנאשם נע בין 22 לבין 38 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד עונשים נוספים נלווים. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא לחוק):

יש לזקוף לזכותו של הנאשם את החיסכון המשמעותי בזמן שיפוטי יקר, הנגזר מהודאתו ומנטילת האחריות. יש להתחשב בכך שעונש מאסר לריצוי בפועל בוודאי יפגע בנאשם ובמשפחתו. לחובת הנאשם עבר פלילי וכן עבר תעבורתי.

בנוסף לאמור לעיל, נוכח התנהגותו המסוכנת של הנאשם, סברתי כי בהחלט יש מקום להכליל בגדרי מתחמי הענישה את השיקול שעניינו בהרתעת הרבים (בהתאם לסעיף 40 לחוק); תוך העברת מסר לציבור הרחב שהתנהגות דומה שכזו אינה מקובלת במחוזותינו.

בכל הנוגע להפעלת המאסר המותנה, ולאחר שעיינתי בפסק דינו של בית המשפט העליון שאליו הופניתי (רע"פ 4065/18), הגעתי לכלל מסקנה שאין ניתן ללמוד גזירה שווה מאותו מקרה לעניינו של הנאשם שלפניי. להלן אבהיר כוונתי: בפרשה הנ"ל נדונה השאלה אם ניתן להפעיל - בגין ביצועה של עבירת החזקת נשק - עונש מאסר מותנה שלשוננו אסרה על ביצועה של עבירה הכוללת "יסוד של אלימות". נקבע, כי מאחר והנאשם (שם) נתפס כשהוא מחזיק נשק מאולתר, טעון ומוכן לירי, אזי יש במצב דברים זה כדי ליצור סיכון ממשי לחיי אדם, ומשכך מתקיים התנאי שלפיו בוצעה "עבירה שיש בה יסוד של אלימות". עם זאת, אזכיר כי לשוננו של התנאי (החמור יותר) בעניינו של הנאשם דכאן דיברה על איסור לעבור על עבירת אלימות מסוג פשע, המופנית כלפי הגוף. אליבא דכולי עלמא, בהגדרת תנאי זה קיימת הדגשה שלפיה האיסור מתייחס באופן נקודתי לעבירות אשר הופנו כלפי גוף האדם, ועל כן אין תנאי זה דומה לתנאי הכללי המדבר על "עבירה שיש בה יסוד של אלימות" (כללית - א.ל.); לא כל שכן, שבעניינו של הנאשם זה לא החזיק את הנשק טעון ומוכן לירי. משאלה הם פני הדברים, אין לשיטתי לאמץ גישה פרשנית רחבה יותר העלולה לפגוע פגיעה יתירה בזכויותיו של הנאשם, הנוגעות להבנתו של איסור מותנה זה.

גם ניסיונה של התביעה לגרום להפעלת העונש המותנה הנוסף, (החמור פחות) שהושת עליו, נדון לכישלון. כזכור העבירה המפעילה את העונש המותנה נקבעה בנוסח הבא: חל על הנאשם איסור לעבור עבירת "אלימות כלשהי מסוג עוון"; האם בראי קביעת ביהמ"ש העליון ברע"פ 4065/18 הנ"ל מעשיו של הנאשם שלפניי גורמים להפעלת התנאי? מסופקני. ראשית, נחזור אל מושכלות ראשונים. עונש מותנה חייב להיות ברור על מנת שנאשם ידע מהו האיסור שהפרתו יגרור הפעלה. הדבר מתבקש מעקרון החוקיות, שהוא יסוד מוסד של שיטתנו המשפטית (סעיף 1 בחוק העונשין).

אכן, מימים ימימה פירש בית המשפט העליון עונשי מאסר על תנאי על פי תכליתם ולא רק על פי לשונם הדקדקנית (וראו ע"פ 49/80 מסילתי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 16.6.80). שם נקבע ש"השוואה הראויה היא בין יסודות עבירת התנאי כפי שהיא מופיעה בספר החוקים לבין היסודות המתקיימים בהתנהגותו של הנאשם כפי שהורשע עליהם הלכה למעשה". כפי שראינו, ההלכה הפסוקה הקפידה לשמר קשר הכרחי בין לשון התנאי לבין אופי העבירה המפעילה אותו.

ואמנם, עבירת אלימות פורשה מימים ימימה ככוללת לא רק אלימות כלפי גוף אלא גם אלימות כלפי רכוש ולעיתים גם אלימות מילולית.

עם זאת, הניסיון להגדיר "עבירת נשק", באשר היא, כעבירת "אלימות", הוא מוקשה ואיננו נקי מספקות. הא ראייה, גם בית המשפט העליון, במסגרת הרע"פ הנ"ל נאחז בניסוח הרחב של התנאי באותו מקרה כדי לקבוע הפעלת העונש המותנה. השופט אלרון ציין והדגיש כי ניסוח התנאי היה: "עבירה שיש בה יסוד של אלימות" וציין, כי זו בת הפעלה מאחר שהעבירה ה"מפעילה" הייתה החזקת נשק ובו מחסנית טעונה בכדורים "כשהוא טעון ומוכן לירי". המקרה שלפניי שונה בתכלית.

ראשית, ניסוח התנאי איננו מדבר על ביצוע מעשה עבירה שיש בו "יסוד של אלימות" אלא ב"עבירת אלימות" ממש; שנית, העבירה ה"מפעילה" בעניין שלפניי היא החזקת נשק פרוק המוחזק בתא המטען של הרכב דווקא במופרד מן המחסנית.

שלישית, החזקת נשק איננה כלל ועיקר עבירה מסוג עוון אלא היא עבירה מסוג פשע וכזכור, בכל הנוגע לעבירה "מפעילה" מסוג פשע דרש בית המשפט שהטיל את התנאי, כי זו תכלול מעשה אלימות, המופנה כלפי גוף דווקא ולא אלימות "סתם".

כשאלה פני הדברים, ומאחר שבמשפט פלילי עסקינן וכידוע, הוראת דין הניתנת לפירושים סבירים אחדים לפי תכליתה תפורש לפי הפירוש המקל ביותר עם הנאשם (סעיף 34כא לחוק העונשין), ראוי להימנע מלהורות על הפעלת העונש המותנה השני ולא רק הראשון.

סוף דבר

לאחר ששקלתי את כל השיקולים הרלוונטיים לכך, מצאתי להטיל על הנאשם עונשים כדלקמן:
א. 26 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו.

ב. 10 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך שלוש שנים עבירות בנשק לפי סעיף 144 לחוק.

ג. נוכח הסכמות הצדדים (ראו: הודעה בתיק בית המשפט מיום 6.1.25) אני מורה, כי הרכב שבתוכו נתפס כלי הנשק יוחזר לאחיו של הנאשם, מר אחמד עמאש (ת.ז. 302650759), כנגד תשלום על סך 3,000 ₪, אשר ישולמו לטובת אוצר המדינה.

זכות ערעור כחוק

ניתן היום, ז' טבת תשפ"ה, 07 ינואר 2025, במעמד הצדדים.